

Τα γνωρίσματα του πράου ανθρώπου

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιωάννης Χρυσόστομος](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Είναι πολλές οι αρετές που ταιριάζουν στους Χριστιανούς, απ' όλες όμως η πιο σπουδαία είναι η πραότητα.

Αυτό είναι το κατεξοχήν γνώρισμα του ανθρώπου που έχει τιμηθεί με το λογικό, δηλαδή η ημερότητα, η επιείκεια, η πραότητα, η ταπείνωση, η ησυχία, το να μην έλκεται σαν δούλος και παρασύρεται ή από το θυμό ή από τα άλλα πάθη, αλλά με το λογικό και την ορθή σκέψη να κατανικάει τα εσωτερικά άτακτα σκιρτήματα και να διασώζει την ευγένεια που προσιδιάζει στον άνθρωπο, και να μην εκπίπτει και κατα-ντάει στη θηριωδία των άλογων ζώων με τη νωθρότητα και την αδράνειά του.

Κάθε επιεικής και πράος εύκολα οδηγείται στη φιλανθρωπία και δεν θα ανεχόταν να παραμελήσει αυτούς που βρίσκονται σε μεγάλη ανάγκη, γιατί τη φτώχεια των άλλων τη θεωρεί σαν δική του δυστυχία.

Ο φθόνος βέβαια είναι το πιο κακό από όλα τα πάθη· ο ενάρετος όμως και πράος δεν δέχεται μέσα στην ψυχή του το φοβερό αυτό πάθος, αλλά, όταν βλέπει τους αδελφούς του να προκόβουν, χαίρεται και ευχαριστείται μαζί τους, γιατί θεωρεί σαν δική του την αρετή των άλλων, γιατί νομίζει, ότι όσα αγαθά έχουν οι φίλοι

του είναι κοινά και γι' αυτό χαίρεται μαζί τους στα ευχάριστα και λυπάται μαζί τους στα δυσάρεστα.

Αυτό κυρίως είναι το γνώρισμα του πράου, τις μεν αδικίες που γίνονται σ' αυτόν να τις παραβλέπει, τους αδικούμενους όμως να τους υπερασπίζεται, όπως ακριβώς έκαμε και ο Χριστός. Γιατί, όταν ανέβηκε στο Σταυρό έλεγε: «Πατέρα μου, συγχώρεσέ τους, γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν». Αυτό προ πάντων είναι το γνώρισμα της πραότητας, το να καταλύει μεν κάθε κακία, να ελευθερώνει όσους είναι αιχμάλωτοι από αυτή, να εμποδίζει τους δαίμονες που καταστρώνουν δόλια σχέδια εναντίον μας, να απαλλάσσει δε από τα δεινά εκείνους που κυριεύτηκαν απ' αυτούς.

Τί τέλος πάντων είναι πραότητα και τί σκληρότητα; Γιατί, ούτε το να χτυπάει κανείς είναι γενικά δείγμα σκληρότητας, ούτε το να λυπάται είναι δείγμα πραότητας.

Αλλά πράος είναι εκείνος, που μπορεί να υπομένει τα αδικήματα που γίνονται σ' αυτόν και εκείνος που υπερασπίζεται τους αδικούμενους και γίνεται σφοδρός εκδικητής και υποστηρικτής εκείνων που βλάπτονται.

Όπως, εκείνος που δεν είναι τέτοιος, αλλά είναι νωθρός και κοιμισμένος και δεν διαφέρει τίποτε από ένα νεκρό ως προς τη δραστηριότητα, αυτός δεν είναι πράος ούτε επιεικής. Το να παραβλέπει δηλαδή κανείς τους αδικούμενους, το να μη θυμώνει εναντίον εκείνων που βλάπτουν και αδικούν, δεν είναι γνώρισμα αρετής, αλλά κακίας. Άρα δεν είναι δείγμα πραότητας, αλλά νωθρότητας και αδιαφορίας.

Δεν πείθονται, άνθρωπε, ότι ο Θεός μας είναι αληθινός, όταν αγανακτούμε και οργιζόμαστε και δυσανασχετούμε, αλλά όταν είμαστε επιεικείς και πράοι και ήπιοι και φερνόμαστε σαν πραγματικοί φιλόσοφοι, αντιμετωπίζοντας με απάθεια και υπομονή κάθε δυσκολία της ζωής και αντίδραση.

«Κάθε εσωτερική πικρία και οργή και θυμός και κραυγή ας λείψει εντελώς από σας μαζί με κάθε άλλη κακία. Να γίνεσθε δε καλοκάγαθοι, σπλαχνικοί, να χαρίζεσθε μεταξύ σας και να συγχωρείτε ο ένας τον άλλον, αν κάποιος έχει εναντίον του άλλου κάποια δυσαρέσκεια και αφορμή κατηγορίας, όπως και ο Θεός διά του Χριστού χαρίστηκε σε σας και σας συγχώρησε».

«Γίνεσθε λοιπόν μιμητές του Θεού». Βλέπετε, τί είδους άνθρωπος είναι ο πράος; Τίνος ονομάζεται μιμητής; Όχι των αγγέλων, ούτε των αρχαγγέλων, αλλά του Κυρίου των όλων.

Αν και εκείνοι (οι άγγελοι και αρχάγγελοι) είναι πραότατοι και γεμάτοι από κάθε

αρετή. Ο Απ. Παύλος όμως ονόμασε τους ήμερους ανθρώπους μιμητές του Θεού, για να διδάξει τους ακροατές του, με τον τονισμό της μεγάλης τιμής, να είναι πολύ πράοι, ώστε καθένας που βρίζεται ή υποφέρει από κάτι άλλο φοβερό, να υποφέρει με πραότητα τις βρισιές και να συγκρατεί την οργή του, εφόσον, συγκρατώντας την οργή του, πρόκειται να γίνει μιμητής του Θεού.

Να μη μας διακατέχει καμιά ταραχή ή ανησυχία, αλλά να ζούμε με γαλήνη και ησυχία και με όλους να έχουμε ειρηνικές σχέσεις και να είμαστε ήμεροι και πράοι και επιεικείς, ώστε στο πρόσωπό μας να ανθίζουν όλα τα χρώματα της αρετής.

Σιωπούσε (ο Χριστός) και τα υπέφερε όλα με πραότητα, διδάσκοντας και εμάς να δείχνουμε σε κάθε περίπτωση επιείκεια και μεγαλοψυχία.

Αυτόν λοιπόν ας μιμηθούμε. Γιατί δεν σιώπησε μόνον, αλλά ... και όταν ονομάστηκε δαιμονισμένος και μανιακός από ανθρώπους που είχαν ευεργετηθεί με αμέτρητα αγαθά, και όχι μόνον μια και δύο, αλλά πολλές φορές, όχι μόνον δεν αμύνθηκε, αλλά και δεν έπαψε να τους ευεργετεί ... Γιατί αυτό σημαίνει να είσαι μαθητής του Χριστού, το να είσαι πράος και επιεικής.

Πώς όμως θα ήταν δυνατόν να αποκτήσουμε αυτή την πραότητα; Αν σκεπτόμαστε συνεχώς τα σφάλματα και τις αμαρτίες μας, αν πενθούμε, αν δακρύζουμε. Γιατί η ψυχή, που ζει μέσα στην οδύνη, δεν μπορεί να εξάπτεται και να οργίζεται, γιατί ο άνθρωπος που πενθεί δεν έχει τη δύναμη και τη διάθεση να θυμώσει. Όπου υπάρχει λύπη, εκδιώκεται κάθε οργή· όπου επικρατεί συντριβή πνευματική, δεν χωράει η έξαψη και η αγανάκτηση. Γιατί, όταν το πνεύμα υποφέρει από πένθος, όχι μόνον δεν έχει ευκαιρία να αγανακτήσει, αλλά και στενάζει πικρά και κλαίει πικρότερα.

(Ι. Χρυσοστόμου, λόγιοι από τους τόμους ΕΠΕ, 3, 6, 7, 14,31, και ΜΓ. 63)

Πηγή: poimin.gr